

J.M. BARLOG

GOD OF WAR

RESMİ ROMAN UYARLAMASI

Çeviren

Cihan Karamancı



Bu kitabı mümkün kılan *God of War*
yazar ekibi Matt Sophos, Rich Gaubert,
Orion Walker, Adam Dolin'e ve *God of War*
oyunlarının direktörü Cory Barlog'a
bilhassa teşekkürler.



ÖNSÖZ

Bir ebeveyn olmak oldukça berbat. Aynı zamanda da öyle harika ki. Mücadeleler ve belirsizlikler daimî olsa da karşılığını alabildiğin şeyler çok seyrek. Fakat o güzel anlar tek tük olsa bile duygusal olarak o kadar yoğun ki sizi kolayca bir sonrakine taşıyabiliyorlar.

Yaratıcı sürecin de ebeveyn olmaya çok benzediği görüştüneyim. Ona kendini neyin beklediğine dair zerre kadar fikri olmayan birinin hevesi ve tutkusuyla girişiyorsunuz. Sonra durumun hakikati çarçabuk kafanıza dank ediyor. Duygusal türbülans ve uykusuzluk maratonu kışınıza o kadar sert bir tekme atıyor ki alnınıza Adidas damgası çıkıyor. Sonsuzluk gibi geçen topyekûn bir karmaşanın, suratınıza yediğiniz sürpriz yumrukların ve ne yaptığınızı bilmediğinizi neşeyle hatırlatıp duran kafanızdaki o ufacık sesin ardından coşku dolu tek bir netlik ânı yakalıyorsunuz. İşte o zaman bitmek bilmeyen yıldızsız bir geceyle örtülü bomboş bir okyanusta mahsur kalmışsınız ve karşınıza bir cankurtaran sandalı çıkmış gibi o âna sımsıkı sarılıyorsunuz. Aslında bir

açından kurtuluyorsunuz da, çünkü o katiyet anları pek uzun sürmüyor. Fazla geçmeden kuşku ve korku köpekbalıkları bulanık sularda tekrar turlamaya başlayıp çıplak bacaklarınıza sürtünüyor, ödünüzü bokunuza karıştırıyor. Bu anlattıklarım kulağa biraz melodramatik gelebilir ama güvenin bana; cevabını bir türlü bulamadığınız bir muammanın sularında yüzerken sahiden de kahrolası köpekbalıkları sizi ayak parmaklarınızdan başlayarak yiyecekmiş gibi hissediyorsunuz.

Uzun yıllar süren yolculuğunuz boyunca iyi ve kötü anlar topluyorsunuz. Eğer şanslıysanız iyilerin sayısı kötülerden çok daha fazla oluyor ama son sayımda nasıl bir sonuç çıkarsa çıksın elinizde daha fazla kötü kalmış gibi hissediyorsunuz. Yıllar geçtikçe harikulade bir şey gerçekleşiyor; gecenin karanlığı yerini yıldızların loş parlıtısına bırakıyor. Sonra âdeta bilinmeyen bir tür kara büyü'nün etkisiyle ufuk yaklaşan güneşin akkor ışığına boğuluyor. Ansızın her şeyi çok daha net görmeye başlıyorsunuz. Hâlâ uçsuz bucaksız bir okyanusun ortasındaki ufacak bir cankurtaran sandalına tutunuyorsunuz ama hey, en azından artık hava karanlık değil.

İşte önemli olan bu küçük zaferler: hem hayatta hem de yaratıcı süreçte.

Yaratıcı yolculuğun ve ebeveynlik yolculuğunun vasıflarından biri de bilmediğinizi bilmenizdir. Hayatta en zor öğrendiğim ders bu oldu. “Bilmiyorum,” demek öyle güç ki. Özellikle de başka biri sizden cevap bekliyorsa. Bu dersin asıl trajedisi de bir ebeveyn olarak çocuğunuza her şeyin kontrolünüzde olduğunuzu yansıtmaya çalışmak gibi bir çabanın içinde bulunmanız. Siz onlar için istikrar sağlayıcı bir güçsünüz. Onların dayanağısınız. Fakat aslında tıpkı çocuğunuz gibi siz de içten içe gelecekte emin değilsiniz. Ancak bilinmeyen karşısında bir özgüven sergilemeniz gereken bir duruma düşerseniz ne yaptığınıza dair hiçbir fikrinizin olmadığını anlıyorsunuz. Fakat bilmek bazı açılardan abartı-

lıyor. Her şeyin nasıl sonuçlanacağı bilmekte değil, gelen her âna kucak açmakta ve birlikte çalışarak o küçük zaferleri keşfetmekte yatıyor. İdareyi elinize almak kadar kontrolü bırakmak da, gelecekte nasıl olmanız gerektiğini düşünmektense birbirinizi o anda olduğunuz gibi görmekte yatıyor.

Çünkü hayat ve ebeveynlik –ve tabii yaratma süreci– yolculuğunda önemli olan nereye gittiğiniz değil; ayrıca bu işi yalnız yapmadığınızı anlamanın cidden yardımı dokunuyor. Babam olmasaydı buraya asla gelemezdim. Benliğimin her zerresini yolculuğumuza borçluyum. Şimdi bana bu yolda rehberlik etmeleri için hem babamdan hem de annemden bir ömür boyu edindiğim bilgilerle donanmış olarak aynı gezintiye kendi oğlumla çıkıyorum. Aldığım tüm o derslerin en önemlisi şu: Bilmediğimi biliyorum.

Kratos ile Atreus'un bu öyküde atıldıkları serüven kendi hayatımdan ve onu yaratmak için canla başla çalışmış kişilerininkinden öyle çok ilham aldı ki. Belki yeterince yakından bakarsanız kendi yaşam yolculuğunuzun da bu sayfalardan size biraz geri yansıdığını görebilirsiniz.

Cory Barlog





Atreus sol gözünü yumdu ve okun ucu on altılı sarımtırak geyiğin* omzuyla hizalanana kadar yayı yavaşça indirdi. Titreyen kolunu kasıp tüm dikkatini avına verdi.

Tek atış. Onu tek atışta devirecekti.

Nefes al, odaklan, nefes ver, bırak. Sözcükler alındaki kan damarları gibi zonklayan bir ritimle beyinde yankılandı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki dikkatini dağıtıyordu ve onu baştan başlamaya, tüylü ok sapını bırakabilmesi için bir nefes daha almaya zorladı.

Bunu yapmalıydı. Bunu yapabileceğini babasına göstermeliydi. Zihni elden ayaktan kesici bir kuşku çıığıyla gümbür gümbür doldu. Ya başaramazsa?

Atreus sağ kolunu hafifçe sola çekti. Onun gizli varlığından hâlâ habersiz olan geyik otlamayı sürdürdü. Stratejik bir şekilde rüzgâra karşı çömmüşlerdi. *Hayvan ne zaman aşağı bakarsa atışını o zaman yap,* diye hatırladı annesinden aldığı eğitimi.

* On altı tane boynuz ucuna sahip geyik. –çn

“Kalp atışlarını hisset. Onları yavaşlat. Kirişi atışlar arasında bırak,” diye tekrar geldi sert ve hırçın ses, bu sefer kulüğının tam yanından.

Atreus kalp çarpıntısına rağmen omzun hemen gerisine odaklandı. Doğru nişan alırsa atışı hayvanın kalbini bulacaktı. Serin havaya rağmen gözüne bir damla ter girdi. Fırsatı kaçınyordu. Geyiğın kafası kalkmaya başladı.

Atreus farkına bile varmadan gözlerini kapadı.

“Bekle,” diye emir verircesine konuştu Kratos.

Atreus tanrıların kendisini kollamaları için dua ederek kirişi bıraktı.

Hesaba katılmamış bir esintinin sola çektiği çam ok hedefi açık ara ıskaladı. Onun yerine yakındaki bir karaağacın gövdesine saplandı ve geyiği irkilterek oradan kaçırttı.

“Sen ne halt yiyorsun!” diye çıkıştı Kratos. Çelik grisi gözleri çakmak çakmak, kül rengi teni bulutlar kadar beyazdı. Gövdesi bir elin geniş fırça darbelerinden çıkmışa benzeyen parlak kırmızı dövmelemlerle kaplıydı. Yayı oğlunun gevşek ellerinden çekip aldığı sırada saçsız başından inip sol kaşından geçen benzer bir dövme öfkeyle kıvrıldı. Sağ omzu göğsünü bir köşeden diğerine kadar kat eden üç tabakalı kösele bir omuzluğun koruması altındaydı. Bunun dışında her iki önkolunu kaplayan rengi atmış sargılar hariç gövdesi çıplaktı.

“Artık gardımı aldı! Sadece ben ateş–” diye kestane renkli gür, kırpılmış sakalının arasından kekeleydi Kratos. Sonra kendini durmaya zorladı. Öfkesini kontrol altında tutmalıydı. Muhatap olduğu kişi bir çocuktı. “Sadece ben atış yapmanı söylediğimde atış yap.” Alçak bir hırıltı çıkardı.

“Üzgünüm...” dedi Atreus refleks icabı. Bölgeyi bezeyen derin göllerle aynı tondaki masum mavi gözleri af dilense de başarısızlığının babasını neden bu kadar kızdırdığına aklı ermiyordu. Avlanma dersleri sırasında ne zaman ıskalasa an-

nesi oğlunu hep yreklendirirdi. Babasına kıyasla annesi kat be kat bağışlayıcıydı. Atreus onunla beraberken asla yetersizliklerinden dolayı alelacele af dileme ihtiyacı hissetmezdi. Fakat babasının yanında sanki tek yaptığı hataları için özür dilemekti. Üstelik annesi ona karşı en ufak bir öfke belirtisi göstermezdi.

“zlme! Kendini geliştir. Şimdi bul o hayvanı.”

Atreus elini yayına uzattı; Kratos ani bir hareketle silağı daha da uzaklaştırdı.

“Hedefini iskaladın, ocuk,” diye homurdandı babası. Sık çalılıkların siperinden geyiğin izlediği yola fırladı. “Geyik avlamaya çıktı, kovalamaya değil. Şimdi işi bitirmek için onun peşinden koşmamız gerekecek.”

Jilet keskinliğindeki bu sözler Atreus’un iini sızlattı. Boyu babasının ancak göğsüne kadar gelen oğlan, esintinin ayazından korunmak için üstüne tavşan derisinden kolsuz yelek giymişti. Atreus babasının kendisine neden bu kadar sert davrandığını anlamaya, bunu kabullenmeye çalıştı. Hiddetini bastırdı. Karşısındaki adam sanki bir yabancıydı. Bu düşünceden sıyrılan ocuk yaratığın arkasından koştu. Seyrek bir bitki örtüsüyle kaplı toprakta kaçan hayvanın ayak izlerini kısa sürede bulmayı umuyordu.

Sarsak güveninden eser kalmayan, kalbi gümbür gümbür atan ve kafasında düşünceler birbirini kovalayan Atreus cılız, ergen bacaklarının elverdiği kadar büyük bir hızla temposunu artırdı. Kısa kesilmiş kestane rengi saçları ter damlalarıyla bezeliydi. Bir düzine uzun adım ilerideki Kratos hayvanın arkasında bıraktığı izleri tespit etmek için dikkatle ormana girdi. Şimdi konuşma, düşünme, hatalarını gözden geçirme vakti değildi. Şimdi annesinin Atreus’a öğrettiği gibi eylem vaktiydi. Karnını doyurmak istiyorsa izleri bulmalı ve takibe kaldığı yerden devam etmeliydi.

“Bu taraftan!” diye neşeyle seslendi.

Kratos farkına varmaksızın hayvanın izlediği yolun epey soluna kaymıştı.

“Annen seni iyi eğitmiş,” diye alıp verdiği derin nefesler arasında konuştu adam, artık ayırt edilebilen izleri takip etmek için oğlunun yanında orman zemini ayaklarıyla döverken.

Alçak, çam ağaçlarıyla dolu bir bayıra yaklaşan Atreus aniden durdu. Karla kaplı tümseklerin arasından geyiği dikenli bir koruluktaki seyrek otlarla beslenirken görmüştü.

Atreus bir dizinin üstüne çöküp beklerken babası yayı vermek için sessizce yanına yaklaştı.

“Bu sefer işaretimi bekle. Gevşe. Onu bir hayvan olarak düşünmemelisin,” diye sertçe talimat verdi Kratos.

Kratos gözünü avlarından ayırmaksızın yayı oğlunun ellerine bıraktı. “O sadece bir hedef. Zihnini boşalt.”

Sözcükleri tatsız ve lüzumsuzdu. Atreus ne yapması gerektiğini biliyordu. Ok atmayı annesinden öğrenmişti. Kadın yetenekli bir öğretmenden fazlasıydı.

Oğlan yayı doğrultuktan sonra okunu kirişe taktı.

“Dirseğini yukarıda tut.”

“Bunun altından kalkabilirim,” diye fısıldadı Atreus, babasından çok kendisine.

“Çenene çek,” diye talimat verdi Savaş Tanrısı.*

Atreus kirişi çenesine doğru yavaşça gerdi.

“Hedefine yoğunlaş. Başka bir şey görme.”

Geyik başını kaldırıp havayı kokladı.

Rüzgâra karşı durduklarından esintinin yönü değişip de onları ele vermedikçe fark edilmezlerdi.

“Nefes al, yoğunlaş, nefes ver, bırak,” diye sıraladı Kratos’un sert sesi.

Atreus sözcükleri duymazdan geldi. Kendi öfkesinin ka-

* (Orj.) God of War. -yhn

bararak dikkatine karışması üzerine durakladı. Karşısındaki hedef dışında her şeyi aklından çıkardı.

“O sadece bir hedef,” diyen Kratos, oğlanın dikkatini dağıttı.

Atreus kolunun titreyerek yukarı kalktığını hissetti. Ona kıpırdamamasını buyurdu. Hedefin dışındaydı. Okun ucunu gözüne kestirdiği noktaya geri götürmek için nişanını ağır ağır düzeltme işine girişti.

“Atışımı yap, çocuk. Şimdi!” diye sabırsızca kışkırttı Kratos.

Ok hedefine doğru havada sessiz bir yay çizdi ve geyiğin omzunun arkasına saplandı. Hayvan havaya sıçradıktan sonra topallayarak avcılarının tam aksi istikametinde ormana kaçtı.

“Vurdum!” dedi Atreus sevinçle. Gururla doğruldu.

“Güzel,” dedi Kratos yine soğuk bir üslupla. Oğlan hayvanı oracığa yıkmayı becerememişti. Şimdi onu bir kez daha kovalamaları lazımdı.

Atreus gülümsemek, başarısını talepkâr babasının önünde kutlamak istiyordu.

Fakat öyle yapmaktansa çok uzağa kaçmadan önce hayvanı bulmaya yoğunlaşmalıydı. Geyiğin izini sürebildiği ve hayvan güvenli bir sığınağa ulaşmadan önce ona yetişebildiği sürece her şey yitip gitmezdi.

Oğlan avının peşinden koştu. Yerdeki kan izleri işini kolaylaştırıyordu.

Geyik görüş alanından çıkamadan önce ön bacaklarının bocalamasına tanıklık ettiler. “Uzaklara kaçamayacak, Baba!” diye omzunun üzerinden seslendi Atreus, yüzüne heyecanlı bir tebessüm yayılırken.

Kratos onu bir düzine kaygılı adım boyunca izledi.

Atreus durakladı ama sadece kan izlerini kaybetmediğinden emin oluncaya dek. “Bu taraftan,” diye babasına bilgi verip yayını gitmeleri gereken istikamete doğrulttu.

Atreus gür bir koruluğun kenarında duruverdi. Kratos birkaç saniye sonra yanına geldiğinde ayakları oraya kök salmışçasına sabitti.

Hâlâ omzuna saplı oktan kan sızan geyik yere yığılmıştı. Hayvan artık başarısının tepesinde dikilen oğlana korkuyla bakıyordu. Atreus ansızın bunu pek de bir başarı gibi görmez oldu.

“Hâlâ... hâlâ yaşıyor,” diye soluksuz bir sesle mırıldandı çocuk.

Gelip boğazını tıkayan duygu selini yutmaya uğraştı. Acı içerisindeki hayvana dosdoğru bakacağı yerde kafasını çevirdi.

Kratos oğlunun yüzündeki çekişmeyi okudu. Çocuğun yüz ifadesi aynı annesinininki gibiydi: müşfik, hisli ve yardımsever.

Atreus şimdi neler olacağını biliyordu.

“Bıçağın.” Kratos’un sesi tam da duygusuz, deneyimli bir avcıya yakışır cinstendi. Atreus bıçağını çekip farkına bile varmaksızın babasına uzattı.

Kratos elleri belinde kıpırdamadan bekledi. Savaş Tanrısı’nın ince, sıkı dudakları uzun sakallarının arasında düz bir çizgi olarak kaldı. Adam, Atreus’a dik dik baktı.

“Hayır. Başladığın işi bitirmelisin,” diye buyurdu Kratos. Oğlan hayatın amansız gerçeklerini kabullenmeliydi. Sert bir baş hareketi, kayranda düzensizce nefes almayı sürdüren ve azar azar kan kaybederek ölümü bekleyen geyiği işaret etti. Hayvanın o son nefese dek omzuna saplı okun yol açtığı dayanılmaz acıya katlanması gerekecekti.

Atreus bakışlarını babasından gönülsüzce ayırarak tir tir titremeye başlamış avına çevirdi.

Güvensizliği onu hareketsiz bıraktı. Kendisinden neyin beklendiğini biliyor, ölüm darbesini neden indirmesini gerektiğini anlıyordu. Yine de içindeki bir şey beynini öyle yapmaktan alıkoyuyordu.

Derin bir nefes alarak sakinleşen Atreus yaratığın önünde diz çöktü. Bıçağı ileri götürdü. Eli kontrolsüzce titriyordu.

“Yapamayacağım...” diye yakardı.

Kratos onun yanına çömeldi. İri elini oğlanın parmaklarına sararak bıçağı tutup sabitledi. Atreus bu ani ve alışılmadık temasla irkildi. Babası onunla nadiren fiziksel bir bağ kurardı. Oğlanın bir parçası o ânın tadını çıkarmak isterken başka bir parçası ona uygun davranarak âciz görünmemesini tembihledi. Atreus neden böyle hissettiğini yüreğinde biliyordu. Hayatı ebediyen değişmek üzereydi.

Babasının eylemini yanlış yorumlayan çocuk gevşedi. Ölümcül darbeyi indirmekten azat edildiğine minnettardı.

“Yapılması gerekeni ertelemek, belaya davetiye çıkarmaktan başka bir işe yaramaz,” dedi Kratos.

Bunun hemen sonrasında Atreus’un elini bırakmadan bıçağı sapına kadar geyiğin boynuna soktu. Hayvan kulak tırmalayıcı son bir çığlıkla ve suratlarına sıçrayan bir kan fişkirmasıyla can verdi.

Bir ömür gibi geçen saniyeler boyunca geyiğin cansız bedenine baktılar. Yaratığın yaşamasındaki tek amaç onların yaşamasını sağlamaktı; onlar yaşamlarını sürdürebilsinler diye ölmüştü. Onların hayatı öldürdükleri yaratıklarınkinden daha önemliydi. Atreus’un bunu anlaması lazımdı. Dünyalarının düzeni buydu ve oğlan bunu kabullenmeye mecburdu.

Birkaç metre sollarındaki sık bitki örtüsü şiddetle hışırdadı.

Atreus’un yüzü korkuyla doldu. Devasa bir şey geliyordu.

Sükûnetini koruyan ama kendisini en kötü ihtimale hazırlayan Kratos ayağa fırladı, kıpırtısız oğlanı yakasından tutup kaldırdı ve arkasına çekti.

Kocaman gri bir el yakındaki bir bayırın üstüne güm diye inip leşe doğru uzandı. Kratos’un üç katı uzunlukta ve en az dört katı cüssede bir orman trolü hantal adımlarla açıklığa

girdi. Savunma amaçlı iki kıvrık dişin çerçevelediği ağız kocaman açılarak geyiği kemirmeye hazırlandı. Geyik kanının kokusunu alan yaratık yaşamını sürdürmesini sağlayacak bir şey bulduğuna karar vermişti.

“O da ne?” diye seslendi Atreus.

“Orman trolü. Arkamda kal,” diye emretti Kratos.

O, Atreus’u güvenli bir mesafeye itmeye başlarken trol onlara doğru atıldı ve devasa yumruklarından birini Savaş Tanrısı’nın göğsüne indirirken diğer eliyle de gevşek geyiği havaya kaldırdı.

Darbe hem Kratos’u hem de oğlanı ağaçların arasına fırlattı.



“Kjöt,” diye homurdandı trol.

“Ne dedi?” diye ağzının kenarından sordu Kratos.

“Galiba et dedi.” Atreus yerde duran yayını almak için sararmış yaprakları çıtırdatarak koştu.

“*Dauði Kaupmaðr ta,*” diye hırladı trol.

Yaratık leşi utkuyla kaldırdı ve başı gevşekçe sağa sola savrulan geyiğin boynunu çenelerinin arasına götürdü.

“Hayır! Avımızı bizden alamayacaksın!” diye öfkeyle bağırdı Atreus, son kelimenin “almak” olduğunu anlayarak.

“Hayır!” diye bağırarak Kratos sırtına asılı Leviathan baltasını eline aldı. Dile getirilmemiş bir emir vererek baltaya buz aşılardı, nişan aldı ve silahı trole fırlattı. Canavar korunmak için geyiğin gövdesini kendine kalkan etti. Balta geyiğin postunu deler delmez onu dondurdu ve irkilen trol hayvanı elinden bıraktı. Leş yere çarpınca yüz parçaya ayrıldı.

“*Þú tilheyra ekki hér!*” diye yaygarayı bastı trol. Sesi tiksinti içeriyor, kara ve ruhsuz gözlerinden aşağılama akıyordu.